

fælde fastsat bøden på grundlag af virksomhedens besparelse.

Sammenfattende er det herefter Justitsministeriets opfattelse, at der på dette område er behov for at fravige de almindelige udmålingsfaktorer, der er angivet i straffeloven, selv om der ikke på dette område i alle henseender vil være tale om at tage hensyn til de samme forhold. F.eks. kan man vanskeligt tale om »tilsigtet økonomisk fordel« for så vidt angår Danmarks Radio og TV 2. Endvidere skal peges på, at domstolene naturligtvis skal anvende strafudmålingskriterierne på en sådan måde, at en eventuel bøde ikke kommer til at stå i åbenbart misforhold til, hvad vedkommende massemedie konkret har mulighed for at udrede.

På baggrund af ovenstående foreslår Justitsministeriet, at der indsættes en særlig bestemmelse om domstolens bødeudmåling ved materielle pressedelikter. En sådan bestemmelse er indsat i lovforslagets § 26, stk. 2.

4.4. Erstatningsansvar for massemediernes indhold

Om de gældende erstatningsretlige regler på medieområdet henvises der til afsnit 3.2. ovenfor.

Der har i udvalget været enighed om, at erstatningsansvaret for alle massemedier bør placeres efter samme regler, som gælder for strafansvaret, hvilket svarer til presselovens ordning for skrifterne. Der henvises til betænkningen side 225-38.

Udvalget har endvidere overvejet, om der bør indføres et almindeligt institutionsansvar for både de trykte og de elektroniske medier, svarende til radiolovens § 23, således som anbefalet af Mediekommisionens flertal i kommissionens slutbetænkning nr. 1029/85, for så vidt angår samtlige radio- og fjernsynsforetagender.

Et flertal i udvalget (12 medlemmer) forslår en umiddelbar hæftelsesregel for udgiveren og radio- og fjernsynsforetagendet frem for indførelse af et direkte institutionsansvar. Denne holdning er en konsekvens af det samlede udvalgs afvisning af et generelt udgiverbødeansvar. Der henvises til udvalgets betænkning side 228-233.

Flertallet har herom bl.a. anført, at de hensyn, der ligger bag de foreslåede regler om placeringen af strafansvaret, ikke vil blive tilgodeset fuldstændigt, hvis et erstatningsansvar kan pålægges i videre omfang, hvad der ville være tilfældet ved et institutionsansvar for udgiveren, radio- eller fjernsynsforetagendet.

På den baggrund foreslår flertallet af udvalgets medlemmer, at der indføres en regel om, at udgiveren, radio- eller fjernsynsforetagendet m.v. umiddelbart hæfter for det erstatningsansvar, der påhviler

den navngivne forfatter - journalisten, læserbrevsskribenten, o.s.v. - eller redaktøren. Herved gives der den krænkede den maksimale mulighed for genopretning. Det er flertallets opfattelse, at denne hæftelse bør svare til, hvad der gælder for en selvskylldnerkautionist.

Udgiveren, radio- eller tv-foretagendet vil i overensstemmelse med de almindelige formueretlige principper have fuld regres over for den dømte skadevolder, og flertallet finder ikke grundlag for at foreslå nogen lempelse heri.

Flertallet finder det imidlertid rimeligt, at der gøres en undtagelse fra den foreslåede regel om hæftelse, når der er tale om direkte transmission.

Af flertallet har 2 af medlemmerne ønsket at fremhæve, at de for så vidt godt kan acceptere et udvidet institutionsansvar for de offentlige radio- og fjernsynsvirksomheder, som i henhold til lov om radio- og fjernsynsvirksomhed har særligt lovregulerede og indholdsmæssigt fastsatte formålsgrænser. Disse medlemmer kan derfor for så vidt gå ind for en bestemmelse i medieansvarsloven svarende til radiolovens § 23, hvorefter det direkte institutionsansvar skal gælde for Danmarks Radio, TV 2 og TV 2's regionale virksomheder. Ud fra det overordnede synspunkt om fælles regler for samtlige massemedier og dermed lige vilkår for massemediernes virksomhed foretrækker disse medlemmer dog klart flertallets forslag frem for mindretallets nedenfor anførte forslag, der på afgørende måde griber ind i det særlige presseretlige ansvarssystem og princippet om den redaktionelle frihed for massemediernes.

Et mindretal på 4 medlemmer foreslår, at der gennemføres fælles regler om et institutionsansvar, der svarer til § 23 (og senere § 23 a og § 23 b) i radio- og fjernsynsloven, der indfører et institutionsansvar for Danmarks Radio og TV 2 samt TV 2-reklameaktieselskabet. Der henvises til udvalgets betænkning side 233-237.

Efter disse bestemmelser kan skadelidte efter sit eget valg gennemføre sit erstatningskrav mod arbejdsgiveren/institutionen eller mod skadevolderen eller eventuelt mod begge. Mindretallet kan tilslutte sig, at enkeltmandsansvar er begrænset til tilfælde, hvor den enkelte kan ifalde strafansvar, men mindretallet finder ikke, at risikoen for virksomheden bør begrænses til en hæftelse for erstatningsbeløb, der pålægges den enkelte. I forhold til den elektroniske presse indebærer flertallets forslag en svækkelse af skadelidtes nuværende mulighed for lettest muligt at kunne gennemføre sit krav, idet dette, der hidtil har kunnet rettes direkte mod radio- eller fjernsynsforetagendet, efter forslaget må søges gennemført ved sagsanlæg mod og dom over en kendt skadevolder,